

[Justitsministeren.]

bortse fra andre af de omstændigheder, der kan bevirke, at samarbejdet med besættelsesmagten anses for utilbørligt.

Dette er ikke, som man let får indtrykket af, når man læser, hvad aviserne skriver, noget principielt brud med den praksis, som hidtil er fulgt af anklagemyndigheden og domstolene i værnemagersager. Sagen er selvfølgelig af væsentlig betydning, men det er stadig sådan, at det beror på et skøn over samtlige foreliggende omstændigheder, om et entreprenørfirmas samarbejde med besættelsesmagten skal karakteriseres som utilbørligt og dermed strafbart.

Nu har Højesteret ved udøvelsen af dette skøn trukket grænserne for det strafbare noget snævrere, end det er sket i hidtidig praksis, og det er klart, at det herefter er nødvendigt at føre nogle sager frem for Højesteret for at få fastslået, hvor man skal trække grænsen for det utilbørlige.

I justitsministeriet har man været ganske klar over den betydning, sagen ville få, hvilket udfald den så end fik. Forholdet er det, at man i justitsministeriet har liggende nogle andragender om anketilladelse til Højesteret for nogle entreprenørfirmaer, der er dømt ved landsretten. Behandlingen af disse andragender har været stillet i bero på Højesterets dom i Carlsen-sagen, fordi udfaldet af denne sag var af afgørende betydning for den stilling, man skulle tage til disse andragender. Disse sager vil nu af ministeriet blive taget op til drøftelse med anklagemyndigheden, og det vil i forbindelse hermed også blive undersøgt, om der er andre sager, der er egnede til at føre frem for Højesteret.

Man må imidlertid være klar over, at frifindelsesdommen i Carlsen-sagen kun har betydning indenfor et begrænset område. Det vil allerede fremgå af det, jeg har refereret af dommen, at denne kun har direkte betydning i entreprenørsager, og det må tilmed erindres, at sagen drejer sig om et firma, som allerede inden besættelsen har drevet entreprenørvirksomhed. Det er imidlertid en selvfølge, at ministeriet og anklagemyndigheden vil overveje konsekvenserne af dommen for alle de grupper af værnemagersager, der kan komme i betragtning.

Spørgsmålet om genoptagelse af en tidligere højesteretsdom er ikke et administrationsanliggende, det hører under den særlige klageret. Men jeg skal være opmærksom også på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Tholstrup* til justitsministeren.

Er der nogen fornuftig begrundelse for at opretholde anmeldelsessystemet med anmeldelsesblanketter for alle hotelgæster?

Og i bekræftende fald — står udbyttet i et rimeligt forhold til besværlighederne?

Tholstrup: På denne tid af året tales der så meget om turismen og om, hvilke beløb man i fremmed valuta herigennem indtjener. Gang på gang kommer turistfolk og ønsker foranstaltninger til fremme af turismens sag; som regel er det økonomisk støtte, man er ude efter.

Jeg ønsker med dette spørgsmål at fremdrage et forhold, som kan lette turismen, og som ikke koster noget, men som tværtimod må betyde stor besparelse for det offentlige. Når en fremmed turist ønsker at rejse til Danmark, skal han i de fleste tilfælde udfylde en masse rubrikker og forskellige blanketter for at opnå et visum, en visumtvang, som vi i og for sig burde afskaffe. Det er meningsløst, at vi f. eks. forlanger visum for finner, canadiere og andre indenfor det britiske commonwealth. Og dette blanketskriveri fortsætter under hele den fremmede turists rejse landet rundt. Hvis en danskamerikaner i en 6 ugers ferie „gør“ Danmark på kryds og tværs, kan det let nå op til, at han 30 gange under sit Danmarksbesøg skal skrive sit navn, sin adresse og sit fødested, som han naturligvis har i hovedet, og desuden flere oplysninger fra passet såsom løbenummer og udstedelsesdato. I de fleste andre lande nøjes man med een anmeldelsesblanket, når en turist kommer ind i landet, og dermed færdig. Der kan ikke være rimelig grund til, at politiet skal samle 30 enslydende anmeldelsesblanketter fra samme turist, medens man ikke finder det nødvendigt at holde kontrol med de turister, der bor hos venner og slægtninge, eller med dem, der bor i biler, påhængsvogne og lystbåde eller telte. Heller ikke dem, der kommer til større stævnearrangementer og indkvarteres på skoler o. lign., finder man det nødvendigt at kontrolere, for ikke at tale om den trætte turist, der sover på en bæk i Nyhavn. Systemet er altså i højeste grad inkonsekvent og virker kun som en ekstra ulempe, man påtvinger tilfældige turister.

Og hvad værre er: i det frie land Danmark kan landets egne borgere ikke indlogere sig på et hotel uden at være under politiets skarpe bevogtning. Flertallet af medlemmerne i denne sal har i årenes løb udfyldt